

9 Ιουλίου, 1993

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 282/92)

Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Προσβολή περισσότερων της μιας μη συναφών μεταξύ τους διοικητικών πράξεων — Η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο ως προς την πρώτη από αυτές — Χωρισμός δικογράφου.

5 Οι αιτητές προσέβαλαν το κύρος της απόφασης για προαγωγή αριθμού μελών της Αστυνομικής Δύναμης στο βαθμό του Λοχία. Οι τέσσερεις από αυτούς προάχθηκαν με βάση τον Κανονισμό 9(β) των περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π. 52/89) και οι υπόλοιποι, στα πλαίσια της συνήθους διαδικασίας, 10 που καθορίζεται στους Κανονισμούς 3 -8.

 Εκδικάστηκε προκαταρκτικά, με αίτηση της Δημοκρατίας, η προδικαστική ένσταση, σύμφωνα με την οποία οι προαγωγές ήταν το αποτέλεσμα δύο μη συναφών αποφάσεων. 15

 Το Ανώτατο Δικαστήριο, αποδεχόμενο την προδικαστική ένσταση, αποφάσισε ότι:

20 1. Οι αποφάσεις που προσβάλλονται δεν είναι συναφείς, για τους εξής λόγους: Οι δύο αποφάσεις στηρίχθηκαν σε διαφορετικές νομοθετικές διατάξεις, δεν εκδόθηκαν στα πλαίσια της ίδιας διοικητικής διαδικασίας και έχουν διαφορετική αιτιολογία.

 Το γεγονός ότι και οι δύο αποφάσεις λήφθηκαν σε σχέση με το συ-

γκεχωρισμένο αριθμό των 64 κενών όμοιων θέσεων, δεν αποτελεί συν-
 δετικό στοιχείο και μάλιστα τέτοιο που να τις καθιστά συναφείς.

2. Όταν δε συντρέχουν οι προϋποθέσεις της συνάφειας, η προ-
 σφυγή θεωρείται παραδεκτή μόνο ως προς τη πρώτη από τις 5
 προσβαλλόμενες αποφάσεις.

Είναι θέμα του αιτητή ποια από τις θεραπείες που επιδιώκει θα
 προτάξει στην προσφυγή του. Κάτω από τις συνθήκες, το ορθό εί-
 ναι να θεωρηθεί ως πρώτη η θεραπεία που επιζητείται σε σχέση με 10
 τον πρώτο στη σειρά των ενδιαφερομένων μερών όπως την καθό-
 ρισε ο αιτητής στην προσφυγή του. Το πρώτο ενδιαφερόμενο μέρος
 προάχθηκε κατά τη συνήθη διαδικασία και η προσφυγή θεωρείται
 παραδεκτή ως προς την αντίστοιχη προσβαλλόμενη απόφαση.

3. Η Ολομέλεια του Δικαστηρίου έχει αποδεχθεί τη δυνατότητα 15
 "χωρισμού δικογράφου" ως προς τη δεύτερη από τις προσβαλ-
 λόμενες αποφάσεις.

4. Επαφίεται στους αιτητές να προβούν στα αναγκαία διαβήματα 20
 για χωρισμό δικογράφου ως προς την απόφαση για προαγωγές
 δυνάμει του Κανονισμού 9(β). Καμιά διαταγή για έξοδα.

Διαταγή ως ανωτέρω.

Αναφερόμενη υπόθεση:

Συμεωνίδου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (Αρ. 2) (1993) 3 Α.Α.Δ. 258.

Προδικαστική ένσταση. 30

Προδικαστική ένσταση των καθ' ων η αίτηση ότι οι επίδικες
 προαγωγές ήταν το αποτέλεσμα δυο μη συναφών αποφάσεων.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές. 35

Γ. Γιωργαλλής, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Α. Βρυωνίδης, για το Ενδιαφερόμενο μέρος Τρ. Γεωργίου.

Ξ. Ευσταθίου, για το Ενδιαφερόμενο μέρος Χρ. Χριστοδούλου. 40

Cur. adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Οι αιτητές προσβάλλουν το κύρος της απόφασης για προαγωγή αριθμού μελών της Αστυνομικής Δύναμης στο βαθμό του Λοχία. Οι τέσσερεις από αυτούς προάχθηκαν με βάση τον Κανονισμό 9(β) των περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π. 52/89) και οι υπόλοιποι, στα πλαίσια της συνήθους διαδικασίας που καθορίζεται στους Κανονισμούς 3 - 8.

Εκδικάστηκε προκαταρκτικά, με αίτηση της Δημοκρατίας, η προδικαστική ένσταση σύμφωνα με την οποία οι προαγωγές ήταν το αποτέλεσμα δυο μή συναφών αποφάσεων. Είναι η θέση της πως οι δυο πράξεις λήφθηκαν στα πλαίσια διαφορετικών διαδικασιών, δυνάμει διαφορετικών νομοθετικών προνοιών και πως είχαν διαφορετική αιτιολογία. Επικαλέστηκε τη σειρά των αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου με τις οποίες υιοθετούνται σταθερά τα κριτήρια που αναφέρονται στα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929 1959 σελ. 274. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα.

"Συγχωρείται η διά του αυτού δικογράφου προσβολή επί ακυρώσει πλειόνων της μιας πράξεων, οσάκις άπασαι αι προσβαλλόμεναι πράξεις είναι συναφείς διότι λ.χ. η μία πράξις αποτελεί προϋπόθεσιν της άλλης: 1821(53), ή οσάκις διά του αυτού δικογράφου προσβάλλονται πλείονες πράξεις αίτινες αφορούν άπασαι τον αιτούντα, ερείδονται εις τας αυτάς διατάξεις του νόμου, φέρουσι ταυτόσημον αιτιολογίαν και εξεδόθησαν παρά του αυτού οργάνου και κατά την ίδια διοικητικήν διαδικασίαν: 1419(53) [βλ. έλλειψιν συναφείας εν 1817 (56), 497, 2097 (56)]

Οι αιτητές δέχονται πως η επιδιωκόμενη θεραπεία αποβλέπει στην ακύρωση δυο αποφάσεων. Λέγουν, όμως, ότι είναι συναφείς επειδή "αποτελούν μέρη της ίδιας διαδικασίας πλήρωσης δια προαγωγής συγκεκριμένων κενών θέσεων Λοχία". Προσθέτουν πως οι κενές θέσεις εκ του προϋπολογισμού αφορούν προαγωγές σε λοχία χωρίς να υπάρχει αυστηρός εκ των προτέρων καταμερισμός ως προς το αν και πόσοι θα προάγονταν με βάση τον Κανονισμό 9(β). Η κατ' εξαίρεση προαγωγή ορισμένων δυνάμει του Κανονισμού αυτού ήταν το αποτέλεσμα της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του Αρχηγού της Αστυνομίας στην ενιαία διαδικασία που ακολουθήθηκε.

Σύμφωνα με το Κανονισμό 3 οι προαγωγές σε όλους τους βαθμούς της δύναμης θα διενεργούνται με επιλογή μεταξύ εκείνων που κατέχουν τα προσόντα για προαγωγή. Κατ' εξαίρεση, σύμφωνα με

τον Κανονισμό 9, ο Αρχηγός της Αστυνομίας, με έγκριση του Υπουργού, μπορεί να προάξει και μέλος της Δύναμης που δεν έχει τα προσόντα προς τούτο είτε για ανδραγαθία [κανονισμός 9(α)] είτε γιατί επιδεικνύει ιδιαίτερη ικανότητα ή έχει ιδιαίζουσα κλίση σε ειδική εργασία" [Κανονισμός 9(β)]. Στη δεύτερη περίπτωση υπάρχει περιορισμός. Ο αριθμός των προαγομένων για ιδιαίτερες ικανότητες ή ιδιαίζουσα κλίση δεν μπορεί να υπερβαίνει το 10% των προς πλήρωση υφισταμένων θέσεων κατ' έτος. 5

Υπήρχαν 64 κενές θέσεις Λοχία. Θεωρήθηκε ότι επτά από αυτές, ως αποτελούσες το 10% του συνόλου, μπορούσαν να πληρωθούν με βάση τον Κανονισμό 9(β). Ο Αρχηγός της Αστυνομίας αφού, όπως σημειώνει στο έγγραφο του της 30 Δεκεμβρίου 1991, αξιολόγησε και συνεκτίμησε όλα τα στοιχεία, κατέληξε ότι 6 αναπληρωτές λοχίες και ένας αστυφύλακας, "επιδεικνύουν ιδιαίτερες ικανότητες ή και έχουν ιδιαίζουσα κλίση στην ειδική εργασία που επιτελούν" και, επομένως, ότι καλύπτονταν από τον Κανονισμό 9(β). Ζήτησε την έγκριση του Υπουργού για την προαγωγή τους η οποία και δόθηκε. Τα τέσσερα από τα ενδιαφερόμενα μέρη που ανέφερα στην αρχή, περιλαμβάνονται στους επτά προαχθέντες με τον πιο πάνω τρόπο. 10 15 20

Για τις υπόλοιπες 57 θέσεις οι προαγωγές συντελέστηκαν κατά τη διαδικασία των Κανονισμών 4 - 8. Στην περίπτωση αυτή οι προαχθέντες επελέγησαν από πίνακα που υπέβαλε στον Αρχηγό της Αστυνομίας το Συμβούλιο Κρίσεως. Η επιλογή τους, όπως σημειώνεται στο έγγραφο του Αρχηγού της Αστυνομίας ημερομηνίας 28 Δεκεμβρίου 1991, ήταν το αποτέλεσμα της κρίσης του πως ήταν οι πιο κατάλληλοι, εννοείται σε σύγκριση με τους υπόλοιπους υποψηφίους. 25 30

Δεν είναι απαραίτητο να αναφερθώ σε άλλες λεπτομέρειες. Με βάση τα πιο πάνω οδηγούμαι στο συμπέρασμα πως οι αποφάσεις που προσβάλλονται δεν είναι συναφείς για τους εξής λόγους: Οι δυο αποφάσεις στηρίχτηκαν σε διαφορετικές νομοθετικές διατάξεις, δεν εκδόθηκαν στα πλαίσια της ίδιας διοικητικής διαδικασίας και έχουν διαφορετική αιτιολογία. Πιο συγκεκριμένα: Η απόφαση για τις προαγωγές δυνάμει του Κανονισμού 9(β), δεν ήταν το αποτέλεσμα της σύγκρισης των προαχθέντων προς τους υποψηφίους για τη θέση από την άποψη του ποιός υπερέχει ποιού με βάση τα καθιερωμένα κριτήρια της αξίας των προσόντων και της αρχαιότητας. Η προαγωγή τους ήταν το αποτέλεσμα αυτοτελούς κρίσης ως προς τη δική τους ιδιαίτερη ικανότητα ή και ιδιαίζουσα κλίση σε ειδική εργασία. 35 40

5 Η προαγωγή των 57, είχε ως απαραίτητο προπαρασκευαστικό στάδιο την αξιολόγηση και ταξινόμησή τους μαζί με τους υπόλοιπους υποψήφιους που, όπως και αυτοί, θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι είχαν τα προσόντα, από την Επιτροπή Αξιολόγησης και το Συμβούλιο Κρίσεως. Η δυνατότητα για κατ' εξαίρεση προαγωγή δυνάμει του Κανονισμού 9(β) και μελών της δύναμης που δεν έχουν τα προσόντα της θέσης σημαίνει πως δυνητικά οι επτά θα μπορούσαν να μην περιλαμβάνονται καν στον πίνακα που κατάρτισε το Συμβούλιο Κρίσεως.

10

15 Το γεγονός ότι και οι δυο αποφάσεις λήφθηκαν σε σχέση με τον συγκεκριμένο αριθμό των 64 κενών όμοιων θέσεων, δεν αποτελεί συνδυαστικό στοιχείο και μάλιστα τέτοιο που να τις καθιστά συναφείς. Άλλωστε, αποτελεί προϋπόθεση για την χρησιμοποίηση της δυνατότητας που παρέχει ο Κανονισμός 9, η αναφορά στον ορισμένο αριθμό όμοιων κενών θέσεων αφού είναι προς αυτό τον αριθμό που είναι συναρτημένο το ποσοστό του 10% της επιφύλαξης.

15

20 Όταν δε συντρέχουν οι προϋποθέσεις της συνάφειας, η προσφυγή θεωρείται παραδεκτή μόνο ως προς τη πρώτη από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Δημιουργείται εδώ ερώτημα ως προς το ποιά είναι η πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση. Στην προσφυγή επιδιώκεται ως μόνη θεραπεία "δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη και/η απόφαση των καθ' ων η αίτηση η οποία δημοσιεύθηκε στις 7 Ιανουαρίου 1992 στις Εβδομαδιαίες Διαταγές της Αστυνομικής Δύναμης Κύπρου είναι άκυρη" Το παραδεκτό γεγονός της συμπροσβολής δυο αποφάσεων προκύπτει, ως θέμα υποχρεωτικού συμπεράσματος, από τη συμπερίληψη ως ενδιαφερομένων μερών προαχθέντων στα πλαίσια των δυο ξεχωριστών διαδικασιών στις οποίες έχω αναφερθεί.

25

30

Είναι θέμα του αιτητή ποιά από τις θεραπείες που επιδιώκει θα προτάξει στην προσφυγή του. Κάτω από τις συνθήκες, το ορθό είναι να θεωρηθεί ως πρώτη η θεραπεία που επιζητείται σε σχέση με το πρώτο στη σειρά των ενδιαφερομένων μερών όπως τη καθόρισε ο αιτητής στην προσφυγή του. Το πρώτο ενδιαφερόμενο μέρος προάχθηκε κατά τη συνήθη διαδικασία και η προσφυγή θεωρείται παραδεκτή ως προς την αντίστοιχη προσβαλλόμενη απόφαση. Στις Προσφυγές *Χρυστάλλα Συμεωνίδου κ.ά. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1993) 3 Α.Α.Δ. 258, με τη διαπίστωση της έλλειψης συνάφειας, η Ολομέλεια αποδέχθηκε τη δυνατότητα "χωρισμού δικογράφου" ως προς τη δεύτερη από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα από την απόφαση. "Η προσφυγή όσον αφορά το διορισμό του εν-

35

40

διαφερόμενου μέρους Γεώργιου Γεωργαλλή, που προτάσσεται δεύτερη στο δικόγραφο, δεν μπορεί να εξεταστεί. Χωρεί όμως, σύμφωνα με τα όσα αναφέρονται στη σελίδα 274 των Πορισμάτων Νομολογίας (όπως πιο πάνω), χωρισμός δικογράφου, η δε προσφυγή που θα προσκύψει ως αποτέλεσμα του χωρισμού αυτού, θεωρείται εμπρόθεσμη. Επαφίεται στους δικηγόρους της αιτήτριας στην προσφυγή 895/91 να προβούν στα αναγκαία διαβήματα για χωρισμό του δικογράφου."

5

Κατ' εφαρμογή των πιο πάνω, επαφίεται στους αιτητές να προβούν στα αναγκαία διαβήματα για χωρισμό δικογράφου ως προς την απόφαση για προαγωγές δυνάμει του Κανονισμού 9(β). Καμιά διαταγή για έξοδα.

10

Διαταγή ως ανωτέρω.

15